

Beck Tamás

OVIDIUS KÉPÉBEN

A tények mögül száműzött Isten Ovidius képében körmöl verseket. A túlparti Olbiára gondol, ameddig felhatolt a hellén képzelet. Terra incognitára vágyik, amit nem érintett még emberi tekintet, ahol senki sem tiltja el a tűz és víz használatától. Mint lángok közé hajított papirusztekercs, zsugorodik azonban az ismeretlen: járványként terjed Caesar hatalma, miközben provinciákat harácsol. A felismerés banalitásától Ovidiust megrázza a nevetés. Aztán narancsot kezd hámozni; elvágja ujját és átvérzi a történelem szövetét.

Műhely, 2014/1.

■ Beck Tamás 1976-ban született Zalaegerszegen. Verset ír.

Bene Zoltán

BEZÁRUL

Ritka szar, amikor az ember arra ébred, hogy nem ébred már semmire, suttogta Pósa a lány fülébe. A farka ugyan még áll reggelente, de már nincs benne köszönet. Negyven elmúltam, egy ideje az ötödik évtizedet taposom, legalább a kétharmadát lemorzsoltam már a kiszabott, kibaszott időmnek, ha nem többet, susogott tovább, innen már minden biztonnal egyre csak szottyadok, szötytedek, görnyedek. Egykettőre zsugorodni kezd majd mindenem: tudóm, szívem, agyam, vesém, lépem. Már nem lesz semmi, ami eddig nem volt, s ami volt, olyan is mind kevesebb. Ritka szar ez, édes lelkem, higgy nekem, lehelt egy gyöngéd csókot a lány fülkagylójára. Nem azért mondom, hogy ezzel valamiféle világfájdalmas együttbúsulást támasszak benned, folytatta Pósa, s az abból születő kellemetlen-kellemes édesbússágnak a hullámain elandalítsalak, végül lakásomba csábítván a magamévá tegyelek durván és kíméletlenül, paradox, érzéketlen kéjvágytól vezérelve, s miután jól kiéltem rajtad és benned a vágyaim, kipenderítselek a lakásomból, mint valami riherongyot. Bizony mondom néked, nem nagy büszkeség, hogy cselekedtem már ilyet is, ezt cselekedjék hát vélem is, megérdemlem. Most azonban erről szó sincs, higgy nekem, harapta meg finoman a lány fülcimpáját Pósa. Az a helyzet, vágott egy grimaszt, hogy most nem is vágyom virgonckodásra, elvette tőle a kedvem ez a ritka szar érzés itt belül, végig a bárzsingom mentén, ami olyan közhelyes, hogy ki sem merem fejteni neked, szépecske kisleányka. Már önmagában az se túlságosan kellemes, tudod, hogy midőn az embernek van egy kiállítás, mint amilyen ez az imént átadott tárlat itt, a hátunk mögött, ebben a koszlott falú teremben, szóval, van egy ilyen mindenféle rajzaiból a falra hányt bemutatkozás-félesége, hát alig van ismerős arc a megnyitón. Körülnéz, és csupa pogácsavadász, műanyagpohárból keceli múbort hörpölni vágyó tekintet szegeződik rá. Mindenki, akinek igazán és réges-régről ismerős arca van, leányka, az mind mással van elfoglalva ilyenkor, mindig ilyenkor, ilyenkor mindig, látod. Senki nem ér rá – vagy azért, mert inkább kedélyesen-kedélytelenül sörözik a kocsmában, vagy a gyereke házi feladatát oldja ahelyett, hogy eljönne, netán más gyereket tanítja angolra, németre, matekra némi kiegészítő jövedelemért, vagy azért nem lehet velünk, mert nem tartózkodik az ország-